

Život je muzika

Toliko mnogo sposobnosti u jednom čoveku teško je naći. Hrabri padobranac, vispreni fudbaler i fantastični muzičar, to može samo ekskluzivni gost popularne rubrike najstarijijeg vojvođanskog glasila - Slobodan Veselinović, poznatiji kao Sloba, harmonikaš.

Sloba Veselinović, rođen je 1959. u Pančevu, od majke Dušanke i oca Jovana, uz mlađu sestru Milenu. Poreklom je iz mesta Miline s planine Cer, odrastao je u Vojlovici, a od pre deset godina živi u Starčevu, u zgradi u Ulici Kestonova 2. Ima četiri ćerke - iz prvog braka Marijanu (27) i Natašu (20), a Ivanu (10) i Tamaru (7) iz drugog, aktuelnog s Ivankom Mesert. Završio je Osnovnu školu „Bratstvo i jedinstvo“, zatim poslednju generaciju klasične gimnazije, beogradski Pravni fakultet, pa čak i Sindikalnu akademiju. Nakon srednje škole počeo je da se bavi muzikom, odnosno sviranjem harmonike, a kao slobodni umetnik upisao je 27 godina staža. Početkom osamdesetih radio je na mestu pravnika, a nesrećnih devedesetih i kao profesionalni vojnik. Kao pripadnik specijalnih snaga bio je tri godine na svim mogućim ratištima, kada je stekao čin kapetana prve klase u rezervi. Pored toga, proveo je četiri godine u beogradskoj filijali “Fidelinke” i čitavu deceniju bio profesionalni sekretar i tehnički direktor “Estrade” Pančeva. Igrao je fudbal, čak i u nekadašnjoj drugoj saveznoj ligi, a bavio se i sportskim padobranstvom. Pasionirani je lovac i sakupljač kolekcionarskog oružja, poput kubura, sablija, bodeža...

Kako je odrastao mali Sloba?

- Rođen sam u slovačkom delu Vojlovice, a odrastao u mađarskom kraju, pa iz tog razloga govorim jezike oba ta naroda. Bezbržno sam se igrao s vršnjacima iz porodica Bisak, Balog, Ambruš i Adamović. Mesto na kom je sada Rafinerija, krasili su vinogradi, a mi, klinci ponekad smo iz čistog avanturizma kraduckali grožđe i jurili se s čuvarima. Jednom zgodom drugar iz ekipe nas je odveo u sopstveni vinograd, ne znajući da ga čuva njegov otac. Pojurio nas je, i na kraju uhvatio samo sina, koji je morao sve da prizna, pa nas je kod kuće čekalo “sledovanje”. Stari fudbalski teren FK-a “Mladost“, bio nam je omiljeno stecište, a kada se klub u jednom periodu ugasio, sami smo održavali igralište, kosili travu, postavljali golove...

Škola, fudbal...

- U periodu u kom sam pohađao osnovnu školu, bilo zaista mnogo dece - po dva srpska i mađaska i jedno slovačko odeljenje. Pamtim da je naš nastavnik fizičkog Balog insistirao da se i mimo nastave bavimo sportom. Tako su mnogi, poput Bačika, Kemenja, Pitoka i mene, završili u Dinamu. Na početku sam bio golman u školskoj ekipi, a u lepom sećanju mi je jedno gostovanje u Starčevu. Bilo je nerešeno, pa smo izvodili penale, a ja sam odbranio dva i realizovao odlučujući. Kasnije sam se obreo u pionirima “Dinama“, potom i u omladincima, da bih ubrzo prešao u omladinsku školu OFK “Beograda“, a sa 17 godina obreo sam se u “Radu“. Promenio sam gotovo sve pozicije - od desnog beka, preko half linije, i prednjeg levog, a još se pamti gol, koji sam Partizanovom golmanu Furtuli dao sa oko 40 metara. Sve je išlo dobro do

1977. i gostovanja u Leskovcu protiv Dubočice, kada su mi u jednom neopreznom klizećem stradali meniskusi, što je dovelo do toga da se više nikad ne vratim na teren.

Padobranstvo...

- Videvši neku očevu fotografiju, saznao sam se on bavio padobranstvom. A, kada sam prisustvovao izvesnoj manifestaciji, na kojoj je jedan hrabri momak sleteo padobranom, više nisam imao dileme, pa sam se s 21. godinom života učlanio u Aero-klub "Beograd". Bilo je naporno, pripreme su trajale cela dva meseca, ali nijednog trenutka nije bilo dileme oko toga da li ću skakati. Nisam imao nekih velikih problema, pa sam to učinio tačno 874 puta. Imao sam i pet spasavanja, kada sam bio prinuđen da koristim rezervni padobran. Najuzbudljivije je bilo skakanje noću u okolini sela Bošnjaci kod Leskovca. Neopisiv je osećaj kada iskačeš u mrkli mrak i upravljaš se samo prema vatrama i slovu "T".

Muzika...

- Imao sam devet godina i bio odličan učenik, što je bio uslov za dobijanje nagrade u vidu petoredne harmonike sa 120 basova pod nazivom "Velt-majster". Afinitet ka tome, verovatno, sam poneo od dede po majci, koji je bio vrstan harmonikaš. Nisam ga upoznao, jer je kao vrlo mlad streljan u ratu, u danu kada je pored njega u odmazdi fašista stradalo 3600 ljudi. Prvi muzički pokreti nisu mi baš najsajniji išli, a onda je tata doveo prijatelja, kućnog svirača da me podučava. Taj Čika Moma mi je pokazao neku melodiju, koju sam ja uz pomoć samo desne rukom besomučno ponavljao. Osećao sam da mi nešto fali, pa sam po sluhu počeo levom rukom da sviram pratnju. Dva dana kasnije čovek je došao da vidi kako napredujem, a na njegovo zaprepašćenje već tada sam bio "odvojio" ruke, što se inače vežba oko godinu dana. Čovek je samo iskreno konstatovao da je to posao za pravog majstora, pa me je ubrzo preuzeo Radovan Petrović. On mi je dao prave osnove, a za nadgradnju se pobrinuo Bane Milutinović. U periodu Gimnazije sam ispunio poriv da sviram u društvima "Abrašević" i "Paunović". Po karakteru sam bio vrlo druželjubiv, pa sam na ekskurzijama uvek svirajući zabavljao društvo. Tada je akcenat bio na starogradskoj muzici, ali voleo sam i rok, poput "Cepelina" i "Bitlsa", kao i evergrin i džez, a od izvođača - Art Van Dama, Frenka Sinatru, Net King Kola i naravno Elvisa. Odrastajući u mađarskom kraju, mnogo dobre muzike zavoleo sam na igrankama i balovima u KUD-u "Tamaši Aron".

Profi muzika...

- Imao sam i nekoliko takmičarskih uspeha, pre svega, treće mesto na pionirskom festivalu u Sokobanji, što je za mene kao četrnaestogodišnjaka bilo fantastično iskustvo. Nastupio sam pred nesagledivom masom ljudi i u prvih par sekundi se tresao od treme i preznojio kao da sam trčao maraton, ali kada sam odsvirao prve tonove, sve je uminulo i pretvorilo se u nadahnuće. Još veći uspeh napravio sam 1979 u Beogradu na eminentnom festivalu "Mladi i narodna muzika", zauzevši prvo mesto, a kao nagradu sam snimio singlericu s dva kola. Time sam stekao rejting među izvođačima, kao što su Tomica Miljić, Rajko Budža, Aca Matić. Uveliko sam svirao i u orkestrima, da bi ubrzo Boban Popaz, Šamuel Kuruc, Steva Gavrilović i Branka Kovačević, formirali jedan pod nazivom "Tamiš 79". Otada mnogo putujemo po celoj bivšoj Jugoslaviji i nastupamo isključivo po elitnim hotelima visoke A kategorije, leti na moru u Makarskoj, Ulcinju, Budvi, a zimi na planininama. Potom, sredinom osamdesetih, u malo izmenjenom sastavu krećemo na putešestvija po inostranstvu, pre svega po Austriji, Nemačkoj i Švajcarskoj. Ne treba trošiti reči da smo SFRJ prokrstarili uzduž i popreko - Bitolj, Prilep,

Skoplje, Goražde, Banja Luka, Sarajevo, Dubrovnik... Nastupali smo i s brojnim zvezdama, poput Tozovca, Cuneta, Miroslava, Merime... Svitalo se i mnogim poznatim facama, a urezalo mi se, kada smo na neku srpsku Novu godinu, koja je bila najstrožije zabranjena, nastupali u hotelu "Park" na Cvetnom trgu. Dok smo čekali, najednom je u salu banula klika, predvođena tadašnjim beogradskim gradonačelnikom Brankom Pešićem. Vrhunac je bio kada je upravo on naručio "najnepoželjniju" pesmu "Vojvodo Sindeliću". Bili smo zabezeknuti, ali smo dobili mig da raspalimo, a Kuruc je na to dodao "Šta me briga, ja sam ionako Mađar". Nekad je bivalo i lepo, a nekad i vraški naporno. Recimo, u Crepaji smo jednom svirali svadbu od četvrtka do ponedeljka. Čuvena su bila i banatska praćenja, kada se čeka svitanje, jer kum, tobože, ne sme da ide kući po mraku. Pored harmonike, afirmisao sam se i kao pevač, a imam i snimljeni materijal, koji je izdat za "Jugodisk" s pesmama "Kako bih te rado držao", "Pijem", "Reci joj, reci"... Poslednjih pet godina sviram u beogradskom "Jahting klubu" a u završnoj fazi je izrada dva nova singla. Planiram da odradim i jedan muzički purpuri od evergrina, džeza i narodne muzike, kako bi pokazao šta sve može harmonika. Angažovan sam i u KUD-u "Neolit", sa željom da mlade vratimo korenima folklora. Veoma sam ponosan što mi je najstarija ćerka Marijana završila muzičku akademiju na odseku solo-pevanje kod Radmile Bakočević i što se treća po starini Ivana bavi folklorom.

Starčevo, danas?

- Mesto izrasta u lidera u okruženju i nadam se da će dobiti status opštine, čime bi sve bilo podignuto na mnogo viši nivo. Tako govori ovaj svestrani čovek, a sugrađanima poručuje:
- Uživajte u muzici, jer sve, a naročito život, jeste muzika!